

ΠΑΝΔΩΡΑ

15. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 84.

MARIA.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλάδιον 83.)

Μετὰ δύο ἡμέρας, πρὸς τὸ μεσονύκτιον, ἡ Μαρία ἤρπυναι ἀκόμη εἰς τὸν θάλαμον ὅστις τῇ ἐχρησί-
μειεν ὡς φυλακὴ. Ἐκάθητο δὲ ἐμπροσθεν μικρᾶς τρα-
πέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνοιχτὸν τὸ ἱερολόγιόν
της ἀπέναντι αὐτῆς, ἡ Παλῆδα, ὁρτὴ καὶ μὲ τὴν ἐά-
χην ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐρχίνοτο ἀκροαζο-
μένη μήπως κανεὶ θόρυβος ἤκούετο εἰς τὰ ἔξω· ἀλλὰ
τὸ πᾶν εἰσὶγα, ἐκτὸς τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἐμυκάτο εἰς
τὰς κυκλίδας τοῦ παραθύρου. Πυλὴν λυχνία ἐφώ-
τιζεν ἀμυδρῶς τὸ ζοφερὸν δωμάτιον εὐρισκόμενον
ὑπὸ τὴν ὀροφὴν τινος τῶν Ἀποθηκῶν τοῦ Ὁρμου, καὶ
τὸ ὅποιον εἶχον εὐτρεπίσει ἐν βίᾳ, διὰ νὰ χρησι-
μύσῃ ὡς φυλακὴ τῆς Μαρίας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκό-
τους ἐφαίνετο ὡς φωτεινόν τι φάντασμα ἡ λευκὴ
καὶ ἀκίνητος μορφή τῆς μικρᾶς βασιλίσσης, ἥτις ἀνε-

γίνωσκε, μὲ τὸ μέτωπον χαμηλωμένον, μὲ τὰς γεί-
ρας ἠνωμένας, ῥίπτουσα ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ
χάρτου τεθειμένου ἐμπροσθεν τῆς, πλησίον μελανο-
δοχείου σιδηροῦ, ὁμοίου μὲ ἐκεῖνα ἅτινα οἱ ἐξ ἐ-
παγγέλματος γραφεῖς ἐφερον τότε κρεμάμενα εἰς τὴν
ζώνην των.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Παλῆδα ἀνεγείραςα τὴν κε-
φαλὴν, μὲ φαίνεται ὅτι ἀκούω θόρυβον κάτω, ὡς νὰ
ἔρχονται ἄνθρωποι.

— Εἶναι ὁ σκοπὸς ὅστις περιπατεῖ ἐμπροσθεν τῆς
θύρας· δὲν βαρύνεσαι ταλαιπῶρα! ὅλοι κοιμοῦνται,
ἀπεκρίθη ἡ Μαρία.

— Ὅχι, ὄχι, ἤκουσα ὁμιλίαν, εἶπεν ἡ δούλη ἀ-
ναβάσας εἰς τὸ ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου ξύλινον σκα-
μνίον καὶ προσπαθήσασα νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει ἔξω·
πλὴν δὲν παρετήρησεν εἰμὴ φῶς λάμπον ὄχι μα-
κρὰν, εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἰακωβίνων. Τὸ πᾶν
ἦτον ἄφωνον καὶ ἔρημον εἰς τὰ πέριξ, διότι τότε δὲν
ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ συνοικία τοῦ Ὁρμου, ἡ δὲ πόλις τοῦ
Ἀγίου Πέτρου δὲν ἦτον εἰμὴ μεγάλη τις κώμη κτι-
σμένη ὑπὸ τὸ φρούριον. Ἀέφνης ἐλαφρὸς κρότος ἤ-
κούσθη ὀπίσθεν τῆς θύρας τῆς φυλακῆς, καὶ τὸ κλει-
δίον ἐστράφη ἐντὸς τῶν κλειθρῶν.

— Κυρία! ἀνεφώνησεν ἡ Παλῆδα, ἀνοίγουν!

Ἡ καρδιά τῆς Μαρίας ἐπάλε σφοδρῶς.

— Τοιαύτην ὥραν! ἐπιθύρισεν, ὁ θεὸς νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ! . . . ποῖος λοιπὸν ἔρχεται;

Ἡ θύρα ἠνεώχθη ὀλίγον καὶ ἐπανακλείσθη ἡσύχως· καὶ ὁ μὲν κλειδοῦχος ἔμεινεν ἔξω, εἰσῆλθε δὲ ὁ Λοανδελιέρος. Ἡ Μαρία ἠγέρθη παρατηρήσασα τὸν κόμην, ὡπισθοδρόμησε μέχρι τοῦ βαλθους τοῦ θαλάμου, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τρέμουσα καὶ σπριζομένη μὲ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Παλῆδας. Ὁ Λοανδελιέρος ἐρύθην ἐν πρώτοις τὸ βλέμμα περὶ τὴν φυλακὴν, καὶ μετὰ ταῦτα προσήλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς Μαρίας μὲ χάραν ὄχι ἁμικτον θλίψεως. Ποσάκις, μαινόμενος ἀπὸ ἔρωτα πύχθη νὰ τὴν ἴδῃ οὕτω, μόνην, πεταπεινωμένην, ἐγκαταλειμένην ἀπὸ πᾶσαν ἀνθρωπίνην βοήθειαν! Ἐνόμιζεν ὅτι κατατρόπως τέλος πάντων, ἂν ὄχι τὴν καρδίαν, τουλάχιστον τὴν ὑπερηφανίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ σωτηρία ἐξηρτάτο ἀπὸ αὐτὸν τὴν ὥραν ἐκείνην· καὶ πλησιάσας πρὸς αὐτὴν εἶπεν·

— Ἐρχομαι πρὸς βοήθειάν σας, κυρία. . . .

— Σὺ! διέκοψεν αὕτη μὲ κίνημα πλήρες ἀμφιβολίας καὶ τρόμου σχεδόν. Σὺ!

— Γνωρίζετε τί συμβαίνει ἔξω; ὑπέλαθεν ὁ κόμης· οἱ στασιασταὶ ἔγιναν κύριοι τοῦ φρουρίου καὶ τῆς πόλεως, ὠνόμασαν ἄρχοντας, νέους ἀξιωματικούς. . . . συνέταξαν συμβόλαιον δι' οὗ παραιτεῖσθαι καὶ ἀπὸ τὰ ὑμέτερα δικαιώματα, καὶ ἀπὸ τὰ τοῦ υἱοῦ σας. . . .

— Ἰδοὺ τὸ ἔγγραφον αὐτό, εἶπεν ἡ Μαρία δεικνύουσα τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τεθειμένον χάρτην.

— Τὸ ἔφεραν διὰ νὰ τὸ υπογράψετε καὶ τὸ ἀφῆσαν λοιπὸν;

— Λοιπὸν! λοιπὸν καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνω ἐδῶ, δὲν θὰ ἐξηγόραζα οὕτω τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν μου.

— Ἀλλὰ δύνασθε νὰ ὑπεκρύψετε καὶ κατ' ἄλλον τρόπον αὐτὴν τὴν βίαν, εἶπεν ὁ Λοανδελιέρος· ἐδέχσατοὺς φίλακας σας, οἱ Ἰσπανοὶ μου περιμένουν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ τῶν Πατέρων. Τὴν αὐγὴν θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὰς Μόρνας, καὶ τότε, ἡξεύρετε τί θὰ κάμω; θὰ συνάξω ὅλους τοὺς πειρατὰς αὐτῶν τῶν νήσων· ὁ θεὸς μου, βαρῶνης Ποανσύ, θὰ μὲ στείλῃ στρατεύματα ἀπὸ τὸν ἅγιον Χριστόφορον, ὥστε μὲ ὅλας αὐτάς τὰς δυνάμεις, θὰ καθυποτάξω τοὺς ἀποστάτας καὶ θὰ τοὺς κάμω ὅ,τι ἔκαμα τοὺς ἐρυθροκροεῖς. Θὰ ἐκδικηθῆς, Μαρία! τὸ θέλεις; πρέπει ὁμως τότε νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμὲ, καὶ νὰ μ' ἀκολουθήσῃς.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκείνη, ὄχι, διότι τίς οἶδε ποίαν τιμὴν ἠθέλεις ζητήσῃ δια τὴν ἀρσένειόν σου;

— Τὴν ἀνωτέραν τιμὴν, τὸ ὁμολογῶ, ἀπάντησεν ὁ Λοανδελιέρος· θὰ ἀπαιτήσω μίαν ὑπόσχεσιν, ἵνα ὅσῃν τὸν ὁποῖον θέλετε ἐκπληρώσῃ, ὅταν ἐπανέλθετε εἰς τὸν τροπαιοῦχος.

— Δὲν ἔχω λοιπὸν πλέον ἐλπίδα, εἰμὴ εἰς τὸν θεόν, εἶπε χαμηλώσασα τὴν κεφαλὴν ἡ Μαρία· δὲν θέλω σὰς ἀκολουθήσῃ, κύριε.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! Μαρία, διὰ τὸν ἴδιον

ἐαυτὸν σας, ἀνέκραξεν ὁ Λοανδελιέρος, ἔλθετε, ὁ καιρὸς παρέρχεται· μὲ μισεῖτε λοιπὸν πλείοτερον ἀπὸ τὸν θάνατον; Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι θὰ σας φονεύσουν· τίς δύναται νὰ σας σώσῃ ἐκτὸς ἐμοῦ; ποίαν βοήθειαν δύνασθε νὰ περιμένετε εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον, τὴν χωρισμένην ἀπὸ τὰς ἄλλας διὰ τῶν ἀπειραρίθμων ἀβυσσῶν τῆς θαλάσσης;

Ἡ Μαρία ἐκάθησεν· ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Λοανδελιέρον νὰ ἐξέλθῃ. Τότε ἐκεῖνος ἐγονυπέτησε, τῇ ὀμίλῃσεν πολλὴν ὥραν εἰσέτι μὲ παραφοράς ἔρωτος καὶ μανίας, μὲ ἀπειλὰς, μὲ παρακλήσεις, ἀλλ' αὕτη ἔμεινεν ἀκλόνητος· τὴν ἐγκατέλειψε, τέλος πάντων ὀργισμένος μὲν καὶ ἀπληπισμένος, ἀποφασισμένος ὅμως νὰ τὴν σώσῃ.

Ἡ θέσις τῆς μικρᾶς βασιλίσσης ἦτο τρομερά· οἱ αὐτοῦργοι τῆς ἀποστασίας τισοῦτον εἶχον προχωρήσει ὥστε δὲν ἐδίσταζον νὰ καταφύγῃσι καὶ εἰς τὰ τελευταῖα μέσα, ἂν ἡ Μαρία δὲν ὑπέγραφε τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ παρκατέθεταν εἰς τὰς χεῖρας τῶν νομίμως τὴν ἀρχὴν. Ἀλλ' ὁ Λοανδελιέρος ἐπαγρύπνει καὶ διήγειρε προσκόμματα τὰ ὁποῖα δὲν τοῦ ἀφῆκαν ποτὲ καιρὸν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ τῶν. Ἀντενῆργει λαθραίως πλῆθος τῶν ἀρχηγῶν τῶν συνοικιῶν, οἵτινες ἤδη ἐβόλεπον μὲ ἀνησυχίαν τὰς περιπλοκάς τῆς νέας κυβερνήσεως, καὶ μετεχειρίσθη τὴν παντοδύναμον ἐπιρροὴν τοῦ κλήρου διὰ νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὰ καθήκοντά του τὸν χυδαῖον λαόν. Καὶ τέλος πάντων ἀνήγγειλε δημοσίᾳ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μαρίας. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ βασιλίσσα ἐφυλάττετο μὲ πολλὴν προσοχὴν. Κανέν ἐξ ὧν συνέδαινον τριγύρω της δὲν εἶχε μάθει, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Λοανδελιέρος δὲν ἐδυνήθη νὰ εἰσδύσῃ δευτέραν φορὰν μέχρις αὐτῆς. Ἡμέραν τινὰ τέλος πάντων ἡ θύρα τῆς φυλακῆς τῆς ἠνοίχθη, καὶ ἡ Μαρία εἶδεν εἰσερχόμενον πόν δόκτωρα Ἰάνσωνα· ὁ ταλαίπωρος! καὶ αὐτὸς ἦτον ὠχρὸς καὶ ἀποκαμωμένος.

— Ὡ παλαῖέ μου φίλε! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία ὅλη ἐνδοκρος, σὺ εἶσαι! τί σ' ἔκαμαν λοιπὸν; δίκαιε θεέ!

— Μὲ ἐκλείσαν ἐκεῖ κάτω, εἰς ἓνα σκοτεινὸν θάλαμον, ἀπεκρίθη ὁ δόκτωρ γοερώς, πρὸ ἐνὸς μηνός· καὶ ὑμεῖς, κυρία; Ὡ! τοὺς ἀτίμους! νὰ σας μεταχειρισθῶν οὕτω! Ἀλλὰ τώρα εὐρίσκονται εἰς κακὴν θέσιν καὶ αὐτοὶ ὁ Σενιάλωψ καὶ οἱ ἄλλοι εὐρίσκονται κλεισμένοι εἰς τὸ φροῦριον, συνέλυσαις συνεκροτήθη εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἱεροκλήρου, καὶ ὁ κόμης Λοανδελιέρος μετέβη ἐκεῖ· ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, τὰ πράγματα ἐνδέχεται ν' ἀλλάξωσι φάσιν.

— Ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἴσως φθάσει καὶ κανὴν πλοῖον ἐκ Γαλλίας! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία μὲ ἀνέκφραστον τόνον πίστεως καὶ ἐλπίδος· σήμερον τελειοῦν ἐνδεκα μῆνες ἀφοῦ ὁ Μωδράυ ἀνεχώρησεν.

Ἐνθ' ὃς ὀμίλει, τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἐξήφθη καὶ αἱ ἀκτινοβολοῦσαι κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἐφάνιντο πλατυνόμεναι. Ὁ ἰατρός ἐλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἤρχισε ν' ἀριθμῇ μὲ ἀνίσυχον προσοχὴν τοὺς σφυγμούς της. Ἐκείνη δὲ ἐμειδίασε, καὶ ἐκταίνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης·

— Ὁ Μωδράυ μὲ πεισμένει ἐκεῖ κάτω, εἶπε, καὶ θὰ ὑπάγω· θὰ μὲ συνοδεύσης, ἰατρέ;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη μεγάλη ταραχὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φρουρίου, καὶ ἦχος τυμπάνων καὶ συγχευόμενος θόρυβος.

— Παναγία μου! θὰ πολεμήσουν! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρία.

Ὁ θόρυβος ἐν τούτοις ὁλονέν ἐπλησιάζει.

— Κυρία, ἔρχονται νὰ σὰς ἐλευθερώσουν, εἶπεν ὁ δίκτωρ.

Τὴν αὐτὴν ὥραν αἱ θύραι ἠνοίχθησαν καὶ ἐφάνη ὁ Λοανδωλλιέρος ἐπὶ κεφαλῇ εἰκοσι περίπου ἀνδρῶν.

— Εἰσθε ἐλευθεροί, κυρία, εἶπεν ὁ Βαλλικρδέτος, ὁ Βιγεὼν καὶ ὁ Σινιάλωφ συνελήχθησαν, οἱ κάτοικοι προστρέχουν εἰς τὸ ἑλεός σας· ὁ σκοπὸς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐξω τοῦ λιμένας φαίνεται ἐν πλοῖον, πλοῖον τοῦ Κράτους καὶ οἱ ἄποικοι κατεπλάγησαν.

— Ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἶναι! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρία ἐγείρας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν· ὦ Θεέ μου! ἔσο εὐλογημένος!

Ἡ μικρὰ βασίλισσα ἐπανεφέρθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὡς ἐν θριάμβῳ· ἐκεῖνοι οἵτινες πρὸ ἑνὸς μηνὸς τὴν κατεδίωκον μανιωδῶς, κατεπραῖον ἤδη, ἰδόντες αὐτὴν προχωροῦσαν τὸσον ὥχραν, τὸσον πάσχουσιν, ἀλλὰ μὲ τὸ μέτωπον λάμπον ἀπὸ χαρὰν. Ὁ δόκτωρ καὶ ἡ Παλῆδα τὴν ὑπεστήριζον, μὴ θελήσασαν ν' ἀναβῇ εἰς τὸ φορεῖόν της· διὰ δ' ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐστάθη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ πλοίου, οὐ τινος, εἰ καὶ μακρὰν ἐστὶ ὄντος, ἐφαίνοντο οἱ ἱστοί.

— ὦ! ἐψιθύρισε μὲ πίστιν καὶ λύπην, ἰδοὺ ἡ ἀπολύτρωσίς μου!

Ὁ Λοανδωλλιέρος ἐβάδιζε πλήρης δισταγμῶν καὶ ἐλπίδων, πλησίον τῆς μικρᾶς βασίλισσης, ἥτις ἐν τῇ χαρᾷ της ἀπεύθυνε πρὸς αὐτὸν χαριέντως τινὰς λόγους. Εἰσῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ φρούριον, καὶ ἔκαστος, βλέπων αὐτὸν τὸσον περιχαρῇ, ἐνόμισεν ὅτι ἡ θέσις τοῦ γενικοῦ τοπατηρητοῦ τῷ εἶχε δοθῇ πάλιν. Πρὶν δὲ ἀκολουθήσῃ τὴν Μαρίαν εἰς τὰ δωμάτια της, ἐφώνησε τὸν Ῥικίωνα καὶ τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Εἰπέ νὰ ἐτοιμάσουν ἀμέσως τὴν λέμβον μου· ἄμα ἀρπάξῃ τὸ φινόμενον πλοῖον, θὰ ὑπάγω μέσα. Εἶμαι κύριος ἐδῶ, ἐκείνη εἶναι τώρα ἐδική μου!

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τὸ πολεμικὸν πλοῖον ἡ Ἀμφιτρίτη ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ ἁγίου Πέτρου· ὁ παπᾶ Πέτρος καὶ ὁ Βωδερόκιος Δ' Ἐναμβούκ, ἀδελφὸς τοῦ ἀποθανόντος διοικητοῦ, ἦσαν ἐν τῇ αὐτοῦ. Τὴν ἐπαύριον δὲ πρὸς μεσημέριαν, πάνδημος συνέλευσις συγκαλεσθεῖσα ἀπὸ τὴν μικρὰν βασίλισσαν, συνήχθη εἰς τὸ φρούριον. Οἱ πρῶτοι τῶν κατοίκων, ὁ κληρὸς, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, ὅλοι οἱ ἀκόλουθοι τοῦ διοικητοῦ, ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως. Ὁ κόμης Λοανδωλλιέρος ἐστάθη πλησίον τοῦ θρόνου, ὅπου ἐμελλε νὰ καθῇ ἡ Μαρία. Πρῶτον ἴσως ἐπὶ ζωῆς του δὲν ἐδυνήθη νὰ κρύψῃ ὀλωσδιόλου ὅτι συνέβαινεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του· μειδίαμα ἀκούσιον περιφερόμετο εἰς τὰ ὦχρά χει-

λῆ του, κρυφία χαρὰ ἐλάμπεν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου μετώπου του καὶ ἐπλάτυνε τὰς μεγάλας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὅλοι ἠγνόουν ποῖαν διακοίνωσιν εἶχε νὰ κάμῃ εἰς τὴν συνέλευσιν ἡ Μαρία. Τέλος πάντων, περὶ μεσημέριαν, ἡ Μαρία ἐφάνη συνωδευμένη ἀπὸ τὸν ἀνδράδελφόν της Βωδερόκιον Δ' Ἐναμβούκ· ὁ παπᾶ Πέτρος ἐβάδιζε πλησίον της, κρατῶν φάκελλον τινὰ εἰς τὸν ὅπου ἐκρέματο ἡ βασιλικὴ σφραγίς. Ἐπευφημήσεις ἠγέρθησαν πανταχόθεν καὶ ἐκραζον· Ζήτω ἡ μικρὰ βασίλισσα! Ζήτω ἡ κυρία! Ἡ Μαρία ἐκλινε συγκινηθεῖσα τὴν κεφαλὴν· τὸ τόσον ὥχρον, ἀλλ' ὠραῖον πρόσωπόν της, ἀνέλαθε μικρὸν ἐρυθρμα, αὐτὴ δὲ ἤγειρε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ διοικητοῦ, ὡς διὰ νὰ τῷ μεταβιβάσῃ ὅλας τὰς τιμὰς ταύτας. Ὅταν αἱ χειροκροτήσεις ἐπαύσαν, ἡ Μαρία ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παπᾶ Πέτρου τὴν σφραγισμένην περιγραμμένην καὶ εἶπε μὲ φωνὴν κλονουμένην μὲν ἀλλὰ γεγωνυῖαν· «Ἐγνωμονῶ, κύριοι, ἀπὸ καρδίας διὰ τὰ ὅποια μὲ δεικνύετε αἰσθήματα, καὶ θέλω ἐνθυμεῖσθαι ἀείποτε ταῦτα· σὰς συνεκάλεσα ἐνταῦθα διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω. Ἡ Α. Μ. ἐνδύσασα εἰς τὰς παρακλήσεις μου, ἐναπιστεύθη εἰς ἄλλας χεῖρας τὴν κυβερνήσιν τῆς ἀποικίας. Ὁ ἀδελφὸς ἐκείνου, ὄντινα ὅλοι ἐκλαύσατε καὶ τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη ἔμεινε σεβαστὴ, ὁ Κ. Βωδερόκιος Δ' Ἐναμβούκ θέλει ἀντιπροσωπεύσει τὸν υἱόν μου καὶ θέλει κυβερνᾶ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας· ἰδοὺ καὶ τὰ βασιλικά διπλώματα. Σὰς παρουσιάζω, κύριοι, τὸν νέον σας διοικητήν.»

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐστράφη πρὸς τὸν Βωδερόκιον, ὅστις ἠγέρθη καὶ ἐχαίρετисε τὴν συνέλευσιν. Ὅλοι καταπλαγέντες ἐσιώπησαν· κανεὶς δὲν ἐπρόσμενε τοιαύτην διακοίνωσιν· ὅλων δὲ τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν Λοανδωλλιέρον, ὅστις ὀλίγον πρὶν ἐνομιζέτο ὡς ὁ μέλλων τῆς μικρᾶς βασίλισσης σύζυγος· αὐτὸς δὲ ἴστατο ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος, καὶ ἀτάραχον ἐφάνετο τὸ ἐξωτερικόν του. Ἀλλ' εἶχε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ζίφους του, διότι ἡ πρώτη του ἰδέα ἦτο νὰ φρονέσῃ ἀμέσως τὴν Μαρίαν· μετ' ὀλίγον ἐσκερθε δόμῳ, ὅτι εἶχεν ἀκόμη ἡμέρας τινὰς καιρὸν, καὶ ὅτι ἐδύνατο νὰ γίνῃ κύριος τῆς γυναικὸς ἐκείνης τῆς ὁποίας ἡ ἀπόλαυσις ἦτο πρὸ τόσου χρόνου ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς του. Ἐπέκρυψε λοιπὸν τὴν μανίαν, τὴν λύσσαν, καὶ ὅλα τὰ ταρασσόντα τὴν ψυχὴν του πάθη, καὶ ἤκουσε μὲ ἡσυχίαν τὴν ἐκτεταμένην ομιλίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Βωδερόκιος ἀπεύθυνε πρὸς τὴν συνέλευσιν. Ὅτε δὲ ὅλοι ἀπεσύρθησαν, ἐπλησίασε τὴν μικρὰν βασίλισσαν καὶ τῇ εἶπε μὲ βλέμμα φλογερὸν καὶ γεῖλον ὥχρᾳ καὶ συνεσφιγμένα·

— Ἀναχωρεῖτε λοιπόν! ὑπάγετε νὰ ἐπανεύρετε ἐκείνον! μὰ τὴν ψυχὴν μου ὁμοῦ, μὰ τὴν σωτηρίαν μου, δὲν θὰ σὰς ἐπανίδῃ ποτέ!

Ἡ Ἀμφιτρίτη ἐμελλε νὰ ἐκπλεύσῃ εἰς τὸν Ἅγιον Δομίνικον ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν εἰς Μαρτινίκαν προσόρμισίν της, ἡ δὲ ἐποχὴ τῆς εἰς Γαλλίαν ἐπανόδου της ἀπέχετο πολὺ ἀκόμη· ἡ Μαρία δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν περιμένῃ. Ὡστε ἀπεφάτισε ν' ἀναχωρήσῃ ἐφ' ἑνὸς πλοίου τῆς Βουρδιγάλης. Εἰς μά-

την ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσον καπιτατικόν καὶ πολυχρόνιον ταξίδιον ἐπὶ ἐμπορικοῦ πλοίου κακῶς κατασκευασμένου, καὶ βραδυκινήτου· ἐκείνη δὲν ἤκουεν εἰμὴ τὴν φλογερὰν ἀνυπομονήσιν ἥτις πρὸ τήνου καιροῦ τὴν κατέτρωγε. Πολλοὶ μαθόντες τὴν ἀφίξιν τοῦ νέου διοικητοῦ καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μικρᾶς βασιλίσσης, προσήλθον ἐκ διαφόρων μερῶν. Ἡ λύπη ἦτο γενική· τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ἐνθυμοῦντο, εἰμὴ τὴν καλοκαγαθίαν τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀποστάται ἐκλαίον συγχρόνως. Ὅλοι αἱ λέμβοι τοῦ λιμένος εὗρισκοντο εἰς κίνησιν περὶ τῆς Ἀμπεριτίτης, ἥτις ἐμελλε νὰ μεταφέρει τὴν Μαρίαν καὶ τὴν συνοδίαν της εἰς τὴν Γουαδελούπην, ὅπου ἐμελλε νὰ ἐπιβιβάσθῃ ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Νικόλαου, τῆς Βουρδιγάλης. Οἱ μαῦροι ἐτραγώδουν ἄσμα μονότονον καὶ λυπηρὸν, λόγους αὐτοσχεδίους· ἅπαντες ἠγάπων τὴν νέαν ἐκείνην γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ γλυκὺ πρόσωπον ποτὲ δὲν εἶχον παρατηρήσει ἐκ τοῦ πλησίον· τὴν ἐθρήνουν διότι ἤξευραν, ὅτι συχνάκις ἐρρίπτεν ἐπὶ τῆς ἀθλιότητός των συμπαθείας βλέμμα καὶ ὅτι τοὺς ἐπροστάτευε κατὰ τῶν λευκῶν. Ἡ μικρὰ βασίλισσα ἤκουσε τὴν λαιτουργίαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου πρὸ ἐνός ἔτους τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐνυμφεύθη κρυφίως τὸν μαρκέσιον Μωδράν· ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἦτο πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ τελετὴ αὕτη ἐμελλε νὰ τῇ φέρῃ εὐτυχίαν. Ἀφ’ οὗ μετέλαβε τῶν μυστηρίων, κατέβη εἰς τὴν αὐτὴν συνοδευομένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας της, οἵτινες τὴν ἠκολούθουν εἰς Γαλλίαν· μεγάλαι ζητωκραυγαὶ διέσχισαν τοὺς αἶρας ἅμα ἐνεφανίσθη, καὶ τὸ ὁλοφύρομενον πλῆθος ἔτραχε περὶ αὐτὴν μὲ ἀπείρους εὐλογίας καὶ εὐχάς. Ἡ Μερία, μελαγχολικὴ ἐνταυτῷ καὶ πενιχαρὴ, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, καὶ ἐχαίρει τὴν ἀσπικτον ἐκείνον λαόν, ὅστις πρὸ ἐνός μηνὸς τὴν ἐτύλαπε συρομένην εἰς τὸ δεσμωτήριον, χωρὶς νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ· ἦτον καθ’ ὑπερβολὴν ὠχρὰ καὶ μύλις ἐστέκτο, τὴν ἐδόξαζε δὲ ὁ διοικητής· ἀλλ’ ἦτο τόσον ἀδύνατος, ὥστε ἠναγκάζετο νὰ στήριχθῇ καὶ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ δοκτωρὸς Ἰάνσωνος. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον, ἥτις ἐμελλε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ πλοῖον, ἐστράφη καὶ ἐχαίρει τὴν ἐκ νέου τὸ πλῆθος μὲ τὴν χεῖρα. Τότε οἱ ὁλοφύροι ἐξεβόησαν, τὸ δὲ πλῆθος ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας, κράζον·

— Ζήτω! ζήτω ἡ μικρὰ βασίλισσα!

— Χαίρετε, χαίρετε, ἀπάντησεν ἐκείνη ρίψασα βραδὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης, ἐνθα ἐδρασίλευσε, καὶ ὅπου ὑπέφερε τόσα. Χαίρετε! ἡ Γαλλία δὲν θέλει ποτὲ μὲ κάμει νὰ λησμονήσω τὸ ἄλλο μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου.

Ὁ κόμης Λοανδωλλιέρος δὲν εἶχεν ἔλθει ν’ ἀποχαιρετίσῃ τὴν Μαρίαν· μόνος καὶ κεκρυμμένος ὕπνεσθεν τῶν ὀχυρωμάτων, τὴν εἶδε ἐπιβιβάσθαι καὶ ἀφῆσκαν διὰ παντὸς τὴν Μαρτινίκαν. Ὅτε δὲ ἡ λέμβος ἐβλάσεν εἰς τὴν Ἀμπεριτίην, καὶ ἡ Μαρία κατέβη ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα, ἀφ’ οὗ ἐχαίρει τὴν διὰ

τελευταίαν φοράν τὸ ἀκίνητον ἐπὶ τῆς παραλίας πλῆθος, ὁ Λοανδωλλιέρος ἐφώνησε τὸν Ρικίωνα.

— Ἐμπρός! εἶπεν, Ἐμπρός! ὅλα ἔτοιμα εἶναι Ρικίων; Καὶ ἐγὼ ὡσάυτως ἀναχωρῶ! Ἐμπρός ἂς ὑπάγωμεν νὰ εὕρωμεν τοὺς πειρατὰς, τοὺς φίλους μας! αὐτοὶ θὰ μὲ ἀποδώσουν τὴν μικρὰν βασίλισσαν!

— ο —

Εἰς τὸν χωρίζοντα τοὺς δύο κόσμους ὠκεανόν, ὑπάρχουσι δρόμοι ἀόρατοι, τοὺς ὁποίους ὁ θαλασσοπόρος ἀνακαλύπτει καὶ ἀκολουθεῖ· ὑπάρχουσι πράγματα τινὰ, στοιχεῖα σχεδὸν, ἐρρημμένα εἰς τὸ μέσον τῶν ὕδατων, ἐμπροσθεν τῶν ὁποίων διέρχονται τὰ πλοῖα. Τζουάν ὁ Μάτας, πλοίαρχος τοῦ Σαντιάγου, ἤξευρε πολὺ καλὰ εἰς ποῖα γεωγραφικὰ πλάτη ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ τὸν Ἅγιον Νικόλαον τῆς Βουρδιγάλης, καὶ ἕνα μῆνα περίπου μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μερίας, παρέπλεε διὰ τοῦ στενοῦ τῶν Βερμουδῶν. Τὸ Σαντιάγον ἦτον ἐλαφρὸν πλοῖον ὠπλισμένον μὲ τηλεβόλα καὶ ἐρωδιασμένον μὲ πλήρωμα συνychθὲν ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μᾶλλον συγκεκροτημένον ἐξ Ἰσπανῶν. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπῆντησαν δύο ἢ τρία πλοῖα. Ὁ καιρὸς ἦτον αἶθριος, λεπτὰ δὲ καὶ εὐμετάδολητοι αὖραι ἐρρυτιδῶνον ἀνεπαισθήτως πῶς τὴν ἀπειρον ἔκτασιν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας τὸ ἐλαφρὸν πλοῖον, ὡμοιάζε λευκὸν σημεῖον ἐπὶ κυανολεύκου ὁλοσυρικοῦ. Ὁ Λοανδωλλιέρος δὲν κατέβαινε διόλου ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα· στήριζόμενος εἰς τὰ πλευρά τοῦ πλοίου, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ἔχων προσηλωμένους εἰς τὸν ὀρίζοντα, παρατήρει ἂν κανὲν σημεῖον ἐφαίνετο εἰς τὸ ἀμφίβολον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ· ἐπρόσμενε μὲ περίλυπον καὶ σκληρὰν ἀνυπομονήσιν εὐεργετικὸν τινὰ ἀνεμὸν διὰ νὰ φέρῃ πρὸς αὐτὸν τὴν λαίαν του. Ἡμεραν τινὰ, τέλος πάντων ὁ σκοπὸς βλέπων πρὸς τὸν ὀρίζοντα, Πλοῖον! ἀνέκραξε· καὶ μετ’ ὀλίγον παρατήρησαν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὰ βαρὲα καὶ ὑψηλά του ἀρμενα, καὶ ἀπὸ τὴν πορείαν του, ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτον ὁ Ἅγιος Νικόλαος τῆς Βουρδιγάλης. Τότε αἱ φωναὶ τοῦ πληρώματος διέσχισαν τὸν αἶρα, φωναὶ ἀγρικὲ μὲ ὕδρεις ἠνωμέναι· ὅλοι ἐτοιμάσθησαν διὰ μάχην ὡς δι’ ἐορτὴν, διότι δὲν προσέδωκεν καμμίαν ἀντίστασιν. Ὁ Λοανδωλλιέρος ἔλαβε τὸν Τζουάν Μάτα κατ’ ἰδίαν, καὶ

— Αἱ συμφωνίαι μας συμφωνίαι, τῷ εἶπεν· ὅλον τὸ φορτίον ἐδικόν σου καὶ τῶν ἀνθρώπων σου, ἡ δὲ Κ. Δ’ Ἐνκμδοῦκ ἐδική μου. Μὲ ἀποβιβάσεις μαζί μὲ αὐτὴν εἰς κανένα λιμένα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, καὶ ἔπειτα ὑπάγε ὅπου θέλεις. Ἰπάγουν, καλὰ Τζουάν Μάτα;

— Ἀξιόλογα, καὶ μὰ τὴν ζωὴν μου θέλω τὰς ἐκτελέσει, ἀπεκρίθη ὁ πειρατὴς μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ὡ! τώρα εἶναι ἐδική μου! ἀνεφώνησεν ὁ Λοανδωλλιέρος, καὶ οὔτε ὁ θεὸς οὔτε ὁ ἄδης δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ μὲ τὴν πάρουν!

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐγνώρισε τὸ πλοῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ τὸν κυνηγῇ, καὶ ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ τὸ πειρατικόν, τρέχον πο-

το ταχύτερον, ἔδειξεν ἀμέσως εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον εἶναι ἀπέβαινεν ἀνωρελὴς πᾶσα προσπάθεια φυγῆς. Ἡ ἐλαφρὴς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς πνέουσα αὖ-
ρη, εἶχε κοπᾶσαι, καὶ τὸ δυσκίνητον ἐμπορι-
κὸν πλοῖον ἔβαινεν ἀκίνητον, ὡς δεσμευμένον ἀπὸ
ἀόρατον τινα δύναμιν, ἐπὶ τῇ ὑπνωτιστικῇ τυχῇ
θαλάσσης, ἐνῶ τὸ πειρατικὸν ἐπροχώρει πρὸς αὐτό,
χάρης εἰς τὴν ἐλαφράν του σκευὴν, δι' ἣν ὠρελεῖτο
καὶ ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην τοῦ ἀνέμου πνοήν. Ὅταν εὐ-
ρεθὴ μίαν βολὴν πιστολίου μακρὰν τοῦ Ἀγίου Νικο-
λάου, οἱ πειραταὶ ἀνεκράγασαν ἀγρίως καὶ ἠτοι-
μάσθησαν νὰ ρίψωσι τὰς ἀρπάγας εἰς τοὺς προτόνους.

— Πηδήσατε! πηδήσατε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰζουάν
Μάτα. Τὸ πειρατικὸν ἐπλησίασε τὸν Ἀγίον Νικό-
λαον, οἱ δὲ πειραταὶ ὤρμησαν εἰς τὸ κατὰστροφμα,
μὲ ξίρη εἰς τοὺς ὀδόντας, μὲ πελέκεις εἰς τὴν μίαν
τῶν χειρῶν καὶ μὲ πιστόλια εἰς τὴν ἄλλην. Ἐνῶ δὲ
οἱ πειραταὶ ἐγένοντο κύριοι τοῦ πλοιοῦ καὶ τοῦ
πληρώματος, ὁ Λοκνθιλλιέρος κατέβη εἰς τὸν θάλα-
μον εἰσελθὼν δὲ εἰς αὐτόν, τὸ πρῶτον πρόσωπον τὸ
ὁποῖον ἀπήντησεν, ἦτον ὁ δόκτωρ Ἰάντων.

— Πᾶσα ἀντίστασις, εἶπε ἀνωρελὴς, κύριε, τῷ
ἄπεν· εἰμεθα κύριοι τοῦ πλοίου· ποῦ εἶναι ἡ κυρία
Δ' Ἐναμβούκ;

Ὁ ἰατρός ἤνοιξε τὴν θύραν ἐνὸς θαλαμίσκου καὶ
ἀπεκρίθη σιωπῇ ὡς·

— Ἴδου αὐτή!

Αἱ ἀνοικταὶ ὅποιαι τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ἐφώτι-
ζαν θυμασίως τὸ στενὸν τοῦτο μέρος. Ἡ Παλῆδα
ἐκάθητο κατὰ γῆς εἰς τινα γωνίαν, μὲ τὴν κεφαλὴν
εἰς τὰς χεῖράς της. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλαμίσκου,
ἔπῃχε στενόν τι κιβώτιον περιεκαλυμμένον ἀπὸ
μαῦρον πανίον.

— Ἀπέθανεν! . . . ἀνέκραξεν ὁ Λοκνθιλλιέρος
σταθεὶς ὡς κεραινοπληκτος· ἀπέθανε! . . .

— Δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν σώσω ὑπέφερε τίσα ἡ
δυστυχία! ἀπεκρίθη ὁ δόκτωρ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ κόμης ἐξω φρενῶν, ἀφαιρέσατε
τὸ πανίον, ξεσκεπάσατε τὸ φέρετρον! θέλω νὰ τὴν
ἴδω!

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι βεβήλωσις, κύριε, ἀνέκρα-
ξεν ὁ ἰατρός ὀπισθοδρομήσας ἐντρομος· μὴ διὰ τὸ
ἔνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε! ἀφήσατε ἡσυχὰ τὰ ἱερὰ ταῦ-
τα λείψανα!

— Θέλω νὰ τὴν ἴδω! ἐπανελάθεν ὁ Λοκνθιλλιέ-
ρος μὲ ἀπειλητικὸν κίνημα.

Ὁ ἰατρός ἐσέκωσε τὸ πανίον μὲ τρέμουσαν χεῖρα
καὶ ἀπεκάλυψε τὸ φέρετρον. Ἡ τέχνη του εἶχε δια-
τηρήσει τὸ ταλαίπωρον ἐκείνο σῶμα. Ἡ Μαρία ἦτον
ἐκεί ὡς ὑπνώτουσα, μὲ τὴν κεφαλὴν βεβηλωμένην εἰς
τὰ μακρὰ μαλλία της, μὲ τὰς χεῖρας ἠνωμένας ἐπὶ
σταυροῦ. Ὁ κόμης ἐγονυπέτησε· δύο δάκρυα, τὰ
πρῶτα ἅτινα ἔχυσεν ἐπὶ ζωῆς του, ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν
παρειῶν του, καὶ ἐκραύγασε μὲ φρικτὴν ἀπελπισίαν·
Μαρία! Μαρία! μετέβη εἰς τὴν αἰωνιότητα!

— Ἡ δυστυχία σὲ ἐσυγχώρησεν εἰς τὰς τελευ-
ταίας στιγμὰς της, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἐδεῖθη ὑπὲρ
σοῦ, ὑπὲρ σοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ ὀλέθριος ἔρως ἐπλήρωσε

τὴν ζωὴν της ἀπὸ λύπης καὶ δυστυχίας. Ἦδη ἄ-
ρες με τοῦλάχιστον νὰ ἐκπληρώσω τὰς τελευ-
ταίας θελήσεις της· ἄρες νὰ φέρω εἰς Γαλλίαν τὰ δυσ-
τυχῇ λείψανά της διὰ νὰ τὰ παραδώσω εἰς τὸν
ἄνδρα της, τὸν μαρκέσιον Μωδράν.

— Τὸν ἄνδρα της! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἀνορθωθείς
μὲ κατηρῆ μανίαν· ἦτο λοιπὸν γυνὴ του!

— Τὴν εἶχε νυμφευθῇ κρυφίως εἰς τὴν Μαρτινίαν.

Ὁ Λοκνθιλλιέρος τὸν διακοῦσε καὶ τῷ ἐπέβαλε
σιωπὴν μὲ ὀρμητικὸν κίνημα· ἔπειτα ἀπακαταστάς
γαλήνιος ἐξωτερικῶς, καὶ κύριος ἑαυτοῦ, ἐκραξεν τὸν
Ἰζουάν Μάτα. Ὁ πειρατὴς ὠχρίασε καὶ ἐστάθη ἐκ-
πληκτος παρατηρήσας τὴν νεκράν, καὶ τὸ ἀνοικτὸν
φέρετρον, πλησίον τοῦ ὁποῖου ὁ ἰατρός καὶ ἡ Παλῆδα
εἶχον γονυπετήσαι.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία Δ' Ἐναμβούκ; εἶπεν ὁ
πειρατὴς κάμων τὸν σταυρὸν του. Χριστέ μου! δὲν
ἠλπίζατε νὰ τὴν εὑρετε εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον, κύριε
κόμης! τώρα τί σκοπεύατε νὰ κάμετε;

— Τὴν κηδεῖν της, ἀπεκρίθη ὁ Λοκνθιλλιέρος.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μετὰ ταῦτα, ὅλον τὸ πλή-
ρωμα τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ ὅλοι οἱ πειραταὶ συν-
ῆχθησαν ἀσκιπεῖς ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος· ὁ ἱερεὺς
τοῦ πλοίου, μὲ τὸ βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα, ἐψάλε τὰς
νεκρῶσίμους εὐχὰς ἐνώπιον τοῦ φερέτρου, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον εἶχον προσκολληθεῖ δύο σφαῖρας· ὁ δὲ κόμης,
γονυκλινὴς ὠλοφύρετο. Μετὰ τὴν εὐχὴν δύο ἄνθρωποι
ἐσέκωσαν τὸ φέρετρον καὶ τὸ ἔρριψαν ἀπὸ τὸ πλοῖον
εἰς τὴν θάλατταν. Τὰ βαθέα ὕδατα ἀνεπάρλασαν με-
τὰ κρότου, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ἄβυσσος ἐκλείσθη ἐκ
νέου· ἡ μικρὰ βασίλισσα ἐτάφη διὰ παντός εἰς τὰ
βάθη τῆς θαλάσσης. Τότε ὁ κόμης ἠγέρθη, καὶ στρα-
φείς πρὸς τὸν ἰατρόν,

— Τώρα καὶ ἐκείνος, εἶπε, δὲν θὰ τὴν ἴδῃ οὔτε
ζῶσαν οὔτε νεκράν.

ΦΩΚΙΩΝ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—ο—

Σύνταγμα τῶν Θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων, τῶν
τε ἁγίων καὶ παρενρήμων Ἀποστόλων καὶ τῶν
ἱερῶν οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν συνόδων καὶ
τῶν κατὰ μέρος ἁγίων πατέρων, ἐκδοθέν, σὺν
πλείσταις ἄλλαις τῇν ἐκκλησιαστικὴν κατὰ-
στασιν διεπούσαις διατάξεσι, μετὰ τῶν ἀρχαίων
ἐξηγητῶν καὶ διαφόρων ἀναγνωσμάτων,

ὑπὸ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΡΑΔΔΗ καὶ ΜΙΧΑΗΛ ΠΟΤΑΠ.

Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
ἐν Ἀθήναις 1852.

Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρεῖς τόμοι τοῦ περιεκτι-